

Да убиеш *десен* млад поет: Константин Гиндев

Пламен Дойнов

В случая с изчезналия *след Девети* Константин Гиндев механизъмът на забравата сработва най-ефективно. Почти *никой не го знае*. Произнасят името му съвсем рядко, просто *са сведения* – както се споменават непознатите. Бил ли е изобщо на този свят? И дори да е съществувал, с какво точно трябва да бъде запомнен? Може би единствено с изчезването си. Все пак още през 1991 г. Владимир Свинтила му посвещава кратка мемоарна статия, разчитаща на сигурния факт, че Гиндев е живял на квартира у тях¹. В справочника си „Наказани таланти“ Кичка Пешева представя Гиндев в седем реда и посочва двете му приживе издадени книги, единствената му публикация в „Злазорог“ и мемоарния текст на Свинтила². Името му на невинна жертва протича тук-там в поениците с репресирани лица в сайтове и социални мрежи, поставено е между имената на Трифон Кунев и Константин Кацаров в книгата на Петко Огойски за *българските страдания* през годините на комунистическия режим³. Но кой е този поет?

Едно е сигурно. Константин Гиндев е съществувал – живял е във Варна и в София, а скоро *след Девети* изчезва завинаги. От Свинтила, който най-вероятно черпи сведения от срещите си със самия Гиндев, получаваме оскъдни и спорни данни: младият поет се е родил в Северна Добруджа (конкретното селище не е запомнено); там *тайно* четял Ботев, Вазов, Захари Стоянов и Йовков, също *тайно* пишел стихове за Добруджа и България; премества се след подписването на Крайовската спогодба, с която на България се връща Южна Добруджа (7 септември 1940 г.), но пък издава първата си стихосбирка „Първи капку“ (1937) във Варна цели три години по-рано; стихотворенията му започват да се печатат, стига и до публикация в „Злазорог“ – става „всеки ден все по-популярен“, а Славчо Красински, Асен Разцветников и Никола Фурнаджиев *го вземат под своя закрила*; издава книгата си „Двубой“ (1942) и се премества в София; започва работа на помощен работен ден в Градската библиотека; отдава се на четене и писане на стихове, разкази, есета, подготвя роман… Междувременно близа в поетическа полемика с комунистите – спори с тях от патриотични позиции. Предизвиква срещу себе си кампания. Свинтила преценява, че „рядко млад човек е бил хулен толкова“ и дава гласност на слуховете сред комунистите, че Гиндев бил срещу работническата класа, което пък го прави вероятен сътрудник на Обществената безопасност.

Мемоарът дава още две ключови сведения: 1. Константин Гиндев известно време споделя софийска квартира с друг поет от Варна – Божидар Божилев – в апартамента на майката на Свинтила на ул. „Гурко“ № 49. 2. *Около Девети* Гиндев изчезва и сякаш никой не знае къде е повече от тридесет години; едва при погребението на Атанас Далчев в Централните софийски гробища през януари 1978 г. Свинтила забелязва името на младия поет, изписано върху намираща се наблизо надгробна плоча. И дори разчита датата на смъртта му: *9.IX.1944 г.*⁴

Всъщност – оскъдни, приблизителни, точни или не – следите, към които ни насочва Владимир Свинтила, никак не са за пренебрегване. Да проверим първата следа. Оказва се, че кратковременният съквартирант Божидар Божилев през 80-те години на ХХ век споменава на няколко места Гиндев – в свидетелско-мемоарния жанр на литературната анкета и в полуфункционалния наратив на един документален роман. Навсякъде в тях Константин Гиндев е представен като поет със скромни възможности, принадлежащ към противоположния политически лагер: „агент на полицията“, „легионер“, който станал съквартирант на Божилев, защото „наши хора“ варненци го накарали да го вземе, понеже така щял да му служи за нещо като прикритие – като живее с агент „да може работите някак си по-леко да се уреждат“. Божилев настоява на този парадокс – *живот на млад конспиратор левичар с агент-легионер* – без да си дава сметка за противоречията в мемоарния си разказ. За да си изработи минало на активен млад комунист, включен в „съпротивата“, той стига до абсурдното твърдение, че квартирата му, която дели с „агента“, всъщност функционирала като „явка за нелегални“. Напук на всякакви конспиративни правила. Същевременно обявеният за полицейски „агент“ Гиндев бил „бедно момче“, юрганът му – *целият в кръпки*, но се *носел франтовски* и посещавал кафене „България“⁵. През фикционалното алиби на романа Божилев дори разказва за стремежа на Гиндев „да бъде винаги елегентен“, с „неизменно бяло копринено шалче“ около врата и с мустачки, „подстригани ала Борис III“, *винаги дрътцян на скъп парфюм*. Контрастът с фактическата му бедност („смятал всяка стотинка“) изтръзва възклицание:

„...той беше фанатично верен на своите десни убеждения. [...] Гиндев беше бедно момче, удивително беше как при това положение беше станал десен, а не ляв.[...] Изглежда, че полицията не плащаше много добре на своите тайни агенти като Гиндев.“⁶

^[1] Вж. Свинтила, Владимир. Реквием за поета и жертвата – Литературен форум. Прил. Досие, № 7, 30.07 – 5.08.1991. Вж. целия текст на стр. 16 в този брой на АВ.

^[2] Пешева, Кичка. Наказани таланти. Макрос 2000. Пловдив, 1993, с. 30.

^[3] Вж. Огойски, Петко. Записки за българските страдания. 1944–1989 г. Книга трета. Вулкан 4. С., 2000, с. 12.

^[4] Вж. Всички тези данни в: Свинтила, Владимир. Реквием за поета и жертвата...

^[5] Вж. тези свидетелства дотук в: Пиндиқов, Александрър. Божидар Божилев. Литературна анкета. Български писател. С., 1986, с. 80.
^[6] Божилев, Божидар. Поет или защо живя Иван Нивянин. Народна младеж. С., 1982, с. 102.

Божилов затрупва паметта за Константин Гиндев със спорни свидетелства, създадени на ръба на клеветата и интригата⁷. Те няма как да бъдат нито документално удостоверени, нито проверени чрез друг надежден мемоар⁸. Мозаг да бъдат обаче сравнени със съвременни свидетелства на самия Божилев – неговите писма до Радој Ралин от 1943 г., в които името на Гиндев се среща три пъти – Все като име на млад поет с различни идеологически и естетически възгледи, без нито гума, че е „агент“ или дори приближен на властта.

Първото споменаване маркура Гиндев като представител на *шаблона*, който има „по-голям успех“ от *новото* в поезията⁹. Друго писмо на Божилев коментира появата на младия поет във Варна през лятото:

„Тук виждам Гиндев. Разхожда се важно по улиците и погледът му говори на минувачите: „Аз съм поетът Гиндев. За мене Бадев писа двуколонна статия, почти до долу, с клише, което за голямо съжаление беше малко мътно.“

Абе няма ли да се намери някой да даде достоен отговор на тоя си Бадев, заради гангстерските му наивни нападения срещу новата поезия и новата музика.“¹⁰

Вече по-ясно зазвучават нотките на неприязън, на завист и загатната враждебност. Оказва се, че адмиративната рецензия на Йордан Бадев за книгата „Двубой“ на Константин Гиндев от 3 март 1943 г.¹¹ събужда раздразнение у Божилев, особено в контекста на критиките на Бадев по същото време към някои млади леви поети като Александрър Геров например¹². Напряженията се подхранват от политико-идеологически различия, но намират основания и в новите естетически предложения, идващи откъм левия сектор на младата генерация от 40-те¹³. В трето (негативно) писмо Божидар Божилев обяснява на Радој Ралин отношението си:

„Никой от нас няма да седне да пише например по тема, по случайно мимолетно настроение, а по силни чувства. Няма да пишеш за „Рила“, за „Фабрика“. Ще пишеш за „Самота“, ако си бил безкрайно, до болка самотен, ще пишеш за „Любов“, ако си бил или си истински, дълбоко, болезнено влюбен. Няма да казваш като Гиндата „ще пиша довечера за Добруджа“. Защо ще пишеш за Добруджа, каква ти е Добруджа, не спии ли вечер за или поради Добруджа, кара ли те спомена за Добруджа да потреперваш до костите? НИЩО СЪЧИНЕНО, неубедително. [...] Криза в поезията. Защо е тая криза? Не поради това ли, че се съчинителства на ляво и на дясно, при случай и без случай. Всеки Ботев стих е ИСКРЕН. Затова Б. е велик. 20 стиха, но какви стихове. А Гиндев щял да обяви двубой, дуел. Вятър. Кой днес обявява дуели? Ще иде Г. да си жертва животомца. Вятър. Или е готов да връкне по дяволите заради някаква си родина. Поза. Съчинителство. Само на искреното се върва, само искреното въздейства.“¹⁴

Не бива да се поддаваме на изкушението да покажем как авторът на писмото Божидар Божилев се справя *след Девети* със собствените си заклянания да не позира и да не съчинителства по най-различни теми. Нито е уместно да се възползваме от факта на по-сетнешното убийство на Гиндев и да констатираме, че съзнателно или не, все пак той „си жертва животомца... заради някаква си родина“. В случая по-важно е да посочим очертаването на различията вътре в младата генерация поети. В режим на кореспонденция и в разговори на живо Божилев и Ралин се опитват да изковат име на ново художествено течение – „искренизъм“ (според Божилев) или „нюансизъм“ (по предложение на Ралин)¹⁵ – и в този процес образът на Константин Гиндев им се оформя като *антипод*, доколкото писането му съответства на консервативните представи за тема, образна система и стихосложение. Тъкмо такъв той се харесва на критик като Йордан Бадев, който вижда в стиховете на младия поет

^[7] Божидар Божилев разказва как Гиндев се подвизава сред честите посетители на кафене „Раковску“, където ходят „много комунисти и агенти“. Определя го като поет, агент на полицията и легионер. Вж. Пиндиқов, Александрър. Божидар Божилев. Литературна анкета..., с. 80.

^[8] Показателно е, че репутацията на Божидар Божилев като мемоарист на нелегалното и партизанското движение до 9 септември 1944 г. периодично е оспорвана в пресата на НРБ. Уличаван е в произволно боравене с факти, лансиране на измислици и дори клевети от участници в това движение. Вж. например полемиката, която се развихря около книгата му „Поет или защо живя Иван Нивянин“ във врачанския вестник Отечествен зов през март-юни 1984 г.

^[9] Писмо на Божидар Божилев до Радој Ралин [26.03.1943] – ЩДА, ф. 1501, оп. 1, а.е. 1050, л. 3.

^[10] Писмо на Божидар Божилев до Радој Ралин [18.06.1943] – Пак там, л. 9.

^[11] Вж. Бадев, Йордан. На позициите на България – Зора, бр. 7104, 3.03.1943. Вж. целия текст на стр. 16 в този брой на АВ.

^[12] Вж. поредицата от статии на Йордан Бадев, в които констатира „криза в поезията“, фокусирайки се върху творчеството на Александрър Геров: Криза в поезията. Разпад на стиха. – Зора, бр. 7114, 16.03.1943; Блуждения в ранно утро. Песни без единство. „Ние – хората“ – от Ал. Геров. – Зора, бр. 7122, 25.03.1943; Грешен път на развитие. Характерно за купчина поети от ново време. – Зора, бр. 7131, 4.04.1943.

^[13] Вж. отговора на Александрър Геров, в който той изяснява позицията си по редица въпроси на стиха и на художествения си избор: Геров, Александрър. Поезията не е в криза (Отворено писмо до г. Й. Бадев). – Заря, 6.04.1943.

^[14] Писмо на Божидар Божилев до Радој Ралин [без дата, ок. 1943] – ЩДА, ф. 1501, оп. 1, а.е. 1050, л. 15.

^[15] Вж. повече за този опит в: Димчева, Росица. Мисловната поезия на Радој Ралин: нюансизъм и натурфилософия – В: Обновяване на причините: Радој Ралин. Съст. П. Дойнов. Кралица Маб. Департамент „Нова българистика“ на НБУ. С., 2022, с. 40–53.

„сърдечна простота и интимна изповедност“, „нито един звук от усилие за неповторима важност и сложност, което би хвърляло върху песните му сянка на притворство и на... куха набъналоост“. Същевременно критикът на премълчава впечатлението си, че от цикъла с любовни песни „появява гръх на старинна албумна поезия“, но веднага изтъква как сърцето на Гиндев се разтваря „пред образа на освободената му родина – Добруджа“:

„Както малцина или може би както никой от младите в наше време, той се споява със земята си и я приема не като предмет на външно съзерцание, а като извор на живот, като послон и гнездо на душата си.[...]

Борбата за обединение на българския народ не е свършена. Явни и скрити, външни и вътрешни врагове се мъчат с всички средства на войната и на... предателството да спънат това обединение. Поетът Гиндев, както малцина свои събратя, излиза доблестно на открита позиция в тая борба, която ще обезпечи на българската земя щастливи бъднини или ще я хвърли в незнайна беда.[...]

И все пак, колкото и да са бойна и ударна поезия, колкото и да са свързани пряко с нашите дни, тия песни на Константин Гиндев не са поезия на една партия, не са поезия на... лозунги; техните избори не са в предписанията на една програма за... петилетка например, а в чистата и възвишена любов към майката родина и в решителната воля за борба в името на нейната свобода и благополучие.“¹⁶

Бадев открито противопоставя поезията на Гиндев срещу поезията на младите прокомунистически поети¹⁷, подчертавайки характеристиките ѝ, проличаващи в „Двубой“: роголюбие; ангажираност с национално-обединителния идеал; актуалност на патриотичните послания; възпев на освободена Добруджа; непартиен и непартизански патос. Други критици също посочват „будно обществено и народностно чувство“ в Гиндевата лирика, което е в противовес с „някои негови събратя“¹⁸. Подчертават образа на поета като „страж на Родината си в тези смутни времена“¹⁹ и го насърчават, че притежава „всички предпоставки за стане един добър поет на българската земя“²⁰, защото „не твърде често националното чувство може да блика така непринудено от устните на един млад човек“²¹.

Чуват се обаче и по-уклончиви гласове откъм левичарските среди, които отличават някои от *добруджанските* стихотворения на Гиндев, но правят уговорки, че *гражданската поезия* в циклите „Дни“ и „Родина“ изисква „по-големи средства, отколкото неговите сили притежават“, затова там „звучат с голяма наивност и неубедителност лозунги и идеи, които времената налагат да бъдат хвърляни с по-друга жар“²². Тъкмо тези упреци Йордан Бадев репликира в нарочен послепис към своята рецензия, изтъквайки, че „Гиндевите песни са граждански тъкмо защото обявяват борба на тая скрита жар и на... школата на лукавство в нашата земя“²³.

Споровете около Гиндевата стихосбирка очевидно припламват. Младият поет изведнъж се откроява не просто като конкурент на левите в литературното поле, а естетически и политически другомислещ автор, подвластен на различна (*дясна*) идеология. Още повече че той надгражда към част от стихотворенията си особен патос на противопоставяне спрямо своите връстници левичари и се превръща за тях в истински гразнител – *противник* във всеки смисъл на тази дума.

Особено полемично отекват стихотворенията му „Два полюса“ и „Стожер“, с които завършва книгата „Двубой“. И двете са изградени като *обръщения* към хипотетични събеседници от крайнолевия сектор на младата генерация. Първото е адресирано в множествено число:

От тая българска земя сме всички сукали, една и съща кръв пулсира в нашите жили, а подир чужди гласове сте спяло хукнали, и най-безжалостно се самоубивате.

Не! Няма в мене скрита никаква омраза, макар че ний сме два противни полюса – аз имам сили за борба с проказата, що днес разяжда всички земни пояси.

^[16] Бадев, Йордан. На позициите на България. – Зора, бр. 7104, 3.03.1943.

^[17] Вж. характерен пасаж: „Така ясно и открито биха пели, мисля, и онаия българя-поети, които имат на сърцето си чужда родина – за нея те биха писали така ясно както Гиндев пише за своята, ако изказът им не бе стеснен... Недомлъвките, които правят стиховете им „странно дълбоки“, с изкуствен заслон на скрита мисъл. За собствената си родина те нямат достатъчно кръв в сърцето си, за чуждата нямат достатъчно светлина във въображението си, нито достатъчно средства в ръцете си. От там произтича „загатната дълбочина и сложност“ и... лъжата в песните им. Може би защото години наред българската родина в нашата поезия или съвсем изчезва в смътните предели на чужда или всечовешка родина, или се губи в сенки на недоизказаност, от песните на Гиндева появяа толкова свежа струя на яснота и искреност.“ – Пак там.

^[18] Господинов, Печо. Двубой. Стихотворения от К. Гиндев. – Нова вечер, бр. 821, 13.01.1943.

^[19] Куртев. Двубой. Стихове от Константин Гиндев. – Камбанен звън, № 6, 1942–1943, с. 10.

^[20] Добрев, Димитър. Двубой. Стихосбирка от Константин Гиндев. – Литературни новини, № 14-15, 1943.

^[21] Данаилов, Сл. Двубой. Стихотворна сбирка от Константин Гиндев. – Слово, бр. 6167, 9.02.1943.

^[22] Божков, Стойко. Двубой, стихотворения от Константин Гиндев. – Вестник на жената, бр. 923, 1942-1943.

^[23] Бадев, Йордан. На позициите на България...

*И, знам, сега за вас съм чужд и неприятен
като народа и земята, що отричате.
Все пак аз всякога съм искрен ваш приятел
и тук в сърцето си аз братски ви обичам.*

*Но ако някой ден ви видя сред редиците
на скритите отстъпници в земята ни,
ще свия с дива ярост моите пестници
и моя остър меч срещу ви ще размятам!...*

Лирическият текст звучи тезисно, но с особена разперзаност между болка от позицията, заета от опонентите, човешко разбиране и предупреждение към онези, които биха извършили предателство. Няма кръвожадни закани, нито антиреволюционна патриотическа ярост, а опит за изясняване на чувства и възгледи в традиционна стихотворна форма.

Другото стихотворение е едновременно призив към приятеля *от кафенето* – за единение на всички българи около *стожера* на родната земя и упрек към готовия да извърши класово братоубийство левичар:

*В безделие прекарваш дни и вечери,
презираш хората и в своя яд
без право стигаши толкова далече –
да вадиш нож на своя роден брат!*

*В две росни капки има ли различие?
И аз съм като тебе с две ръце –
за труд и хляб, но хората обичам,
родината е в моето сърце.*

[...]

*През тия дни на глад, и смърт, и ужаси,
съдбата на народа ний градим.
Ръцете си да стиснем всички дружески
и в днешната борба да победим!*

В тези семпли стихове Гиндев декларативно заявява различията си спрямо своя лев опонент и протяга ръка към него за едно невъзможно през 40-те години на ХХ век общо дело. Ясно изпъква профилът му на поет, форматирани в духа на консервативно-патриотичното възпитание, който близа в директен спор с носителите на идеите за „световно пролетарско отечество“.

Това рязко го отличава в литературното поле на 40-те – го степен, при която веднага след *Девети* Константин Гиндев се превръща в най-видимата мишена сред младите български литератори. Фокусът върху тази мишена е неизбежен и заради факта, че Гиндев се записва в Школата за запасни офицери в София, в чието издание „Дух и победа“ откриваме две стихотворения от младия поет, подписан като *школник* и *подофицер школник* от свързочна рота²⁴. Едното е посветено на подвига на летеца кап. Димитър Спасаревски, а другото – на началника на школата ген. Петър Цанков, който впрочем също става жертва на чистката след *Девети* – *самоубиват го* като хвърлят трупа му от петия етаж на щаба на народната милиция, разположен в хотел „Славянска беседа“²⁵.

Можем основателно да предположим, че Гиндев е сред възпитаниците на Школата за запасни офицери, които след тържеството при производството на випуска на 11 септември 1944 г. отказват да седнат на приготвените маси²⁶, потресени от „самоубийството“ на ген. Цанков и от извършваните арести и убийства в София. Вероятно младият поет е убит почти по същото време, малко след това. Датата на смъртта му обаче е неизвестна. В цитирания по-горе мемоар зрението или паметта на Вл. Свинтила регистрират погрешно датата *9 септември 1944 г.* Върху надгробната плоча под името на Константин Гиндев стоят изписани само години: *1918 – 1944*. Дати липсват.²⁷ Младият поет не е изчезнал в *неизвестност* – макар и гроб в немара и запустение, все пак Константин Гиндев има последен дом. Смъртта му през 1944 г. е констатирана и тялото му е предадено на близките. Но пък името на Гиндев е хвърлено в забравата. Книгата му „Двубой“ близа в списъците с „вредна литература“²⁸, въпреки че в нея няма нито един стих, който да го отличава във „фашизъм“ или „националсоциализъм“ – нищо прохитлеристко или поне свидетелстващо за копнеж по „Велика България“. Забраната върху „Двубой“ може да се обясни само с гузно съзнание на убийците, че щом авторът е полемизирал с тях и после – ликвидирани, явно и книгата му трябва да бъде изтрита от публичната памет, за да не предизвика в бъдеще интерес към съдбата на своя автор. Похватът с премахването на литературния факт представлява типично *заличаване на следи* от убийци, след като са извършили безнаказано престъпление.

²⁴ Вж. Гиндев, Константин. *На стража; Живата торпила – Дух и победа*, кн. 3-4, 1944, с. 16.

²⁵ Вж. свидетелството за инсценираното самоубийство на ген. Петър Цанков на „един от помощниците на Лев Главинчев“, според когото „наши „звардейци“ го убиха с чук в главата и хвърлиха трупа му от петия етаж – уж се самоуби“. – В: Алтънков, Никола. *История на БКП. 1919–1989*. Факел. С., 2019, с. 451–452. По-късно Четвърти състав на Народния съд осъжда вече мъртвия ген. Цанков на конфискация на „целия движим и недвижим имот в полза на държавното съкровище“ – вж. *Присъда на подсъдимите от втория процес на Четвърти състав на Народния съд* [21.04.1945] – ЦДА, ф. 1449, оп. 1, а.е. 105, л. 400.

²⁶ Вж. свидетелството за това тържество на 11 септември 1944 г. на един от випускниците на Школата за запасни офицери: Александров, Георги. *Черните септемврийски ноци*. – В: *Писахме да се знае. Книга първа. Без съд и присъда...*, с. 148.

²⁷ Семейният гроб на фамилия Гиндеви, в който е погребан Константин Гиндев, беше (пре)открит от автора на настоящия текст на 14 април 2022 г. в парцел № 72 на Централните софийски гробища.

²⁸ Вж. книгата „Двубой“ от Константин Гиндев под номер 189 в: *Списък на вредна литература. Свитък II*. Държавна библиотека „Васил Коларов“. С., 1957, с. 12.

Из „Двубой“ (1942)

Константин Гиндев

Вярност

*Изгънка съм на здрав и як народ.
Земята ни е хубава – и скъпа.
И ведър е обистрения свод –
когато днес светът е в кръв окъпан...*

*Какво да искам повече сега?
Преврати, бунтове са тук излишни.
И аз ще срещна с пистолет врага –
отвън и тук – при родните огнища.*

*Но в мен докрай ще диша оня дух:
на Караджата, Ботева и Левски.
За чуждите внушения съм глух –
и глух ще съм – дори да ме обесят!*

*Отраснах и живея волно тук,
тъй както волно веят ветровете.
И като берен прагядовски внук,
аз пазя вярно техните завети!*

Родина

*Всякъде гърмят сега оръдия –
бият се на смърт и на живот.
Днес ако съдбата ми отсъди
първ ще тръгна в бой за тоз народ.*

*Младостта не ми е толкоз свидна,
тая кръв кипища не скъпя;
в огъня на кървавия вихър
искам аз за теб да изгоря!*

*Тук в недрата ти са моите корени,
тука вечен съм дедите спят,
Падна ли, от бурята съборен,
още много като мене бдят!*

*В погледа ни тъмен блестят мълнии,
степен вятър е духът ни здрав,
а сърцата ни, с любов препънени,
всеки час на подвиг ни зоват.*

*Чуем ли тревожен глас, родино,
враг да дебне нашата земя,
твърдо и единни ще се бием
с алчната и огнена ламя...*

Двубой

*Мобилизирах
мойта воля!
Почнах немия
двубой
с интимните си чувства...
Срамно е през тез
тревожни дни,
на кървави пожари и неволи,
да пеем за любов и тих покой.
Моите другари днес
по границите
бдят срещу врага.
А някъде
в пустините и степите,
други пък
в свиреп двубой -
между
живота и дълга –
поднасят своята
младост...
А аз къде съм
днес,
родино моя?
Когато тук край мен
нищият сирените
и тънем в непрогледен,
страшен мрак,
не мога да стоя
заклучен във черупка.
С ботуша си
аз стъпих на врата
на мойто минало...
Сега излязох бодър и засмян
от романтичната килия –
победител!
И тръгвам смел
по пясъчния път,
що води към върха
на твойто
славно бъдеще!*

Константин Гиндев

Два полюса

*От тая българска земя сме всички сукали,
една и съща кръв пулсира в нашите жили,
а подир чужди гласове сте сляпо хукнали,
и най-безжалостно се самоубивате.*

*Не! Няма в мене скрита никаква омраза,
макар че ний сме два противни полюса –
аз имам сили за борба с проказата,
що днес разяжда всички земни пояси.*

*И, знам, сега за вас съм чужд и неприятен,
като народа и земята, що отричате.
Все пак аз всякога съм искрен ваш приятел
и тук в сърцето си аз братски ви обичам.*

*Но ако някой ден ви видя сред редиците
на скритите отстъпници в земята ни,
ще свия с дива ярост моите пестници
и моя остър меч срещу ви ще размятам!...*

Стожер

*Седим и пушим двама в кафенето.
Но ти не знаеш колко ме боли,
как страдам, че по бойните полета
сега железен, огнен дъжд валя.*

*В безделие прекарваш дни и вечери,
презираш хората и в своя яд
без право стигаши толкова далече –
да вадиш нож на своя роден брат!*

*В две росни капки има ли различие?
И аз съм като тебе с две ръце –
за труд и хляб, но хората обичам,
родината е в моето сърце.*

*Да мразиш и презираш всички – можеш.
Но не забравяй, братко мой, че днес
земята ни е якия ни стожер,
и задуши нелепия протест...*

*Пред мене се издига страшен глетчер.
Аз може би ще тръгна на война.
Ти мислиш ли това за безчовечност –
да браниш с пушка родната страна?*

*Когато днес на Хамлета въпроса –
да бъдеш или не – света гнети,
самара на заблудите ще носиш ли,
или срещу врага ще тръгнеш ти?*

*През тия дни на глад, и смърт, и ужаси,
съдбата на народа ний градим.
Ръцете си да стиснем всички дружески
и в днешната борба да победим!*

